

ENTREVISTA AMB EL SECRETARI GENERAL DEL PCE

«El PSOE ha agafat el pitjor del franquisme»

Anguita s'ha revelat, en els pocs mesos que duu en el càrrec, com el líder més carismàtic del PCE. Per a la majoria dels militants, representa l'esperança d'acabar amb el deute del partit i aconseguir la consolidació d'Esquerra Unida.

Víctor Mansanet

—**¿La solució a la llarga crisi del PCE exigeix necessàriament la consolidació d'Esquerra Unida?**

—Jo crec que som al final de la crisi perquè s'observa que hi ha un creixement del partit, el discurs polític és més coherent i també perquè el deute té solució a mitjà termini. En la conferència que anem a convocar per a desembre es debatran qüestions força importants, com ara la projecció d'Esquerra Unida i el seu desenvolupament,

la unitat comunista, el manifest programa, el discurs d'estat, el discurs d'Europa i aspectes puntuals d'educació i salut.

—Això, però, no n'és prou.

—És clar que no, però anem a veure si som capaços de donar passes endavant per eixir del destret en què està sumit el PCE, ja que, al meu parer, la crisi es resol així, és a dir, enfortint-se, constituint-nos en alternativa, elaborant el propi discurs, connectant-lo amb la realitat i tenint sempre present que el partit és un vehicle, un instrument, un mitjà i no un fi en si mateix.

En la mesura que va aconseguint-se això, la crisi va desapareixent. Ara bé, he de dir que hi haurà moments puntuals de petites crisis.

—Diu que el PCE o'EU, és igual, ha de convertir-se en una alternativa. *¿Alternativa de què?*

—En dir alternativa em referesc a presentar alternatives concretes per transformar el partit i també elaborar un programa de govern d'una manera col·lectiva, que acoste la gent a les coses concretes per establir coincidències mútues entre organitzacions i ciutadans a fi d'articular una força d'esquerra

preparada per a assumir una labor de govern, a nivell municipal, a nivell autonòmic i a nivell estatal. Heus ací la vertadera validesa d'Esquerra Unida.

—*¿Creu, de veritat, que els ciutadans entenen el projecte d'Esquerra Unida?*

—Sincerament, no. I no ho han pogut entendre per una raó: no és el mateix el projecte a Andalusia que al País Valencià, per exemple. Nosaltres pretenem llançar un missatge que siga prou clar, perquè després vindran, en les eleccions, els navallers i te la claven pel darrere, la punyalada. EU és, ara mateix, una simple coalició electoral i això no és suficient. Volem que siga un moviment polític i social dins del qual es produeix un debat operatiu i no solament un debat teòric sense que tinga una verificació pràctica.

—*Alguns afirmen que els partits comunistes estan en decadència, que el seu discurs s'ha esgotat. ¿Considera que encara són necessaris?*

—Mira, en els moments de pertorbació cal jugar-se-la, i nosaltres apostem pel comunisme. El que està en decadència no és el moviment comunista internacional, sinó determinades estructures i polítiques que pertanyen a una altra època. Els comunistes hem estat els primers a entonar el *mea culpa* pels nostres errors d'antany, mentre els partits liberals no s'han aplicat encara cap autocrítica. En concret, la socialdemocràcia no s'ha fet l'autocrítica d'haver servit el capital i continua mantenint valors propis del segle XIX. Els actuals profetes de la modernitat són, en realitat, unes antigalles. Estan blanquejant Adam Smith, David Ri-

cardo i John Stuart Mill; als quals han tret del sepulcre i els han posat un vestit nou.

—*¿Com s'aplica aquesta definició dins d'un sistema econòmic capitalista?*

—Cal formular la societat de plena ocupació, anar a la seua recerca perquè això ens permet superar el model actual, no acabar amb ell. La societat de plena ocupació ja implica una societat distinta, on apareixen elements com ara l'oci, el salari diferent —cosa que implica una pràctica sindical nova—, i una reestructuració de les pautes culturals. No hi ha una societat de plena ocupació si no hi ha una revolució cultural paral·lela, de valors, que fins i tot porte a la mateixa societat a definir què és un bé econòmic. I això significa que hem d'incorporar al nostre discurs marxista nous elements teòrics, entre els quals hi ha el pacifisme, el desarmament, l'ecologia, etc.

—*¿Hi ha una estratègia comunista per a Europa?*

—El PCE formularà en la pròxima conferència una estratègia que volem fer-la comuna a d'altres partits comunistes de l'Europa occidental. Precisament, vaig a Portugal a proposar aquesta estratègia a Cunhal i més tard l'exposaré a Marchais i Ochetto, així com als grecs i al Partit Laborista anglès. Fa uns dies ho vam proposar a Estrasburg al grup comunista del Parlament Europeu i ens han escoltat. Nosaltres hem acceptat aquest repte i hem començat a treballar.

—*¿Quina és l'Europa que volen construir?*

—Mira, l'altre dia vaig estar conversant amb un destacat parlamentari comunista del PCI a Estrasburg. Per a

ell, Europa és una cosa que està per damunt de les fronteres, però sense oblidar les distintes realitats nacionals. Hi estic d'acord. Tot seguit li recorde que ell és natural del Piemont, la pàtria de Cavour, l'unificador d'Itàlia. Els comunistes hem de fer un Piemont europeu que més que una referència geogràfica siga una aliança entre sindicats i partits. No volem una Europa tancada en si mateixa i limitada al Mercat Comú. Volem una Europa diferent de la que ha dissenyat la dreta que representen Khol, Thatcher, González i Mitterrand.

—*¿Per què?*

—Principalment, perquè podem teoritzar *ex novo* de moltes coses sense lligams amb el passat. El PCI ha esgotat el seu model, model que sorgeix de la guerra freda i que intenta construir un pont entre dos mons hostils. El PCF està tancat en el seu discurs antieuropeu i, a més, contaminat de *grandeur*, igual que totes les forces franceses; i el PCP està en un debat profund. Doncs bé, un partit que va sofrir la crisi del X Congrés, el debat de l'eurocomunisme, etc., ha pogut coincidir en certes crítiques que, més tard, el mateix PCUS ha reconegut. Fet i fet, jo crec que el PCE, i ho veurem d'ací a finals d'any, és l'organització que recull el relleu en la direcció dels partits comunistes europeus.

—*Ha qualificat Felipe González com un polític de dretes. ¿El PSOE, per a vostè, és també un partit de dretes?*

—*¿Uf!* El PSOE és una cosa molt grisa que tot ho ha contaminat i que ha atemptat contra l'ètica. El PSOE no és ni més ni menys que la plasmació,

JA ÉS A LA VENDA EL NÚM. 5 / ESTIU-88

SUMARI:

- Entre l'esperança i el desencís
- La Policia de l'Estat a Catalunya
- El desplegament total de l'Erzantza
- La policia a Anglaterra i Gal·les

A LA VENDA A LLIBRERIES I QUIOSCOS, Especialment:

- Quiosc "Pere Sugranyes", Psg. Pujades, 23
- Quiosc "Sant Jaume", Pça. Sant Jaume
- Llibreria BALLESTER, Consell de Cent, 281

MANIFEST "PER UNA POLICIA DE CATALUNYA".

Continua la recollida de signatures. Adreçar-les a:
Revista POLICIA DE CATALUNYA, c/ Casanova, 46, 5è,
08011 BARCELONA. Tf: 254 39 75

El que opina Julio Anguita de...

Marx: «Una persona que trascendeix el nom, una aposta».

Democràcia: «Ja ho va dir Lenin, és una qüestió de grau».

Rebel·lia: «Condicció *sine qua non* perquè la raça humana no siga irracional».

Eurocomunisme: «Una discussió teòrica».

Perestroika: «Un instrument on es poden trobar importants solucions per a la Unió Soviètica».

Gorbatxov: «Potser una persona que hauria d'haver eixit fa quinze anys».

Terrorisme: «A vegades, col·laborador de la involució».

Transparència: «¡Quant d'embolic es fa en el seu nom!».

Carrillo: «Un bon polític i un mal secretari».

Deute: «L'any que ve estarà solucionat, el del PCE».

Internacionalisme: «Solidaritat coordinada».

Fil roig: «Tot necessita canviar-se».

Rafael Ribó: «Un home interessant, una gran intel·ligència».

Orwell: «Un escriptor que es va avançar al PSOE».

Unitat comunista: «Al novembre hi haurà unitat en el PCPE».

en aquests moments, d'allò més negatiu que hi ha de la història d'Espanya. Ells han despertat Martínez Anido amb el GAL, Amedo, etc. ¿Què és Martínez Anido si no l'antecedent d'Amedo o Barrionuevo? I, parlant del cas Amedo, ací està implicat l'aparell d'estat. Fins i tot el govern. I Felipe González n'està assabentat.

—*Alguna vegada ha manifestat, en clara referència al PSOE, que sembla que el comte-duc d'Olivares cavalca de nou. ¿Què vol dir amb això?*

—Vull dir que travessem una fase de decadència i de ruïna totals, ruïna moral, política, ètica, econòmica. La corrupció d'ara és la mateixa que hi havia en el temps de Rinconete i Cortadillo. Estan desfilant una sèrie de personatges que evoquen els truans, els pispes i els brivalls. Aquesta *plasta* anomenada PSOE ha agafat el pitjor del franquisme i ens l'ha ofert en versió *light*. No creure en res ho denominem realisme.

—*¿Ha rebut alguna oferta per a entrar en el PSOE?*

—Sí. Fa molt de temps, a Andalu-

sia. Em va voler *fitxar* el cap del PSOE perquè, deia, que jo parlava d'una manera suau, com si es mesurara el grau de rojor, per les bones maneres de cadascú. Altrament, he de confessar que jo no sóc anti-PSOE, entre altres coses perquè m'interessa més el meu propi discurs. Sé que hi ha actituds anti-PSOE, tot i que es confonen amb la crítica racional al govern. Jo he estat tres anys aguantant-me la crítica. Però ja està bé de silenci.

—*¿Què espera traure, a nivell personal, de la política?*

—No res, simplement de rebre una mica de gratificació, perquè la gratificació que té un polític representa l'egoisme de veure realitzat el seu projecte.

—*¿Ha tingut alguna vegada por que pogueren 'caçar-lo' per comunista?*

—No, encara que sí que he rebut amenaces.

—*¿Quina mena d'amenaces?*

—Amenaces de mort. En vaig rebre

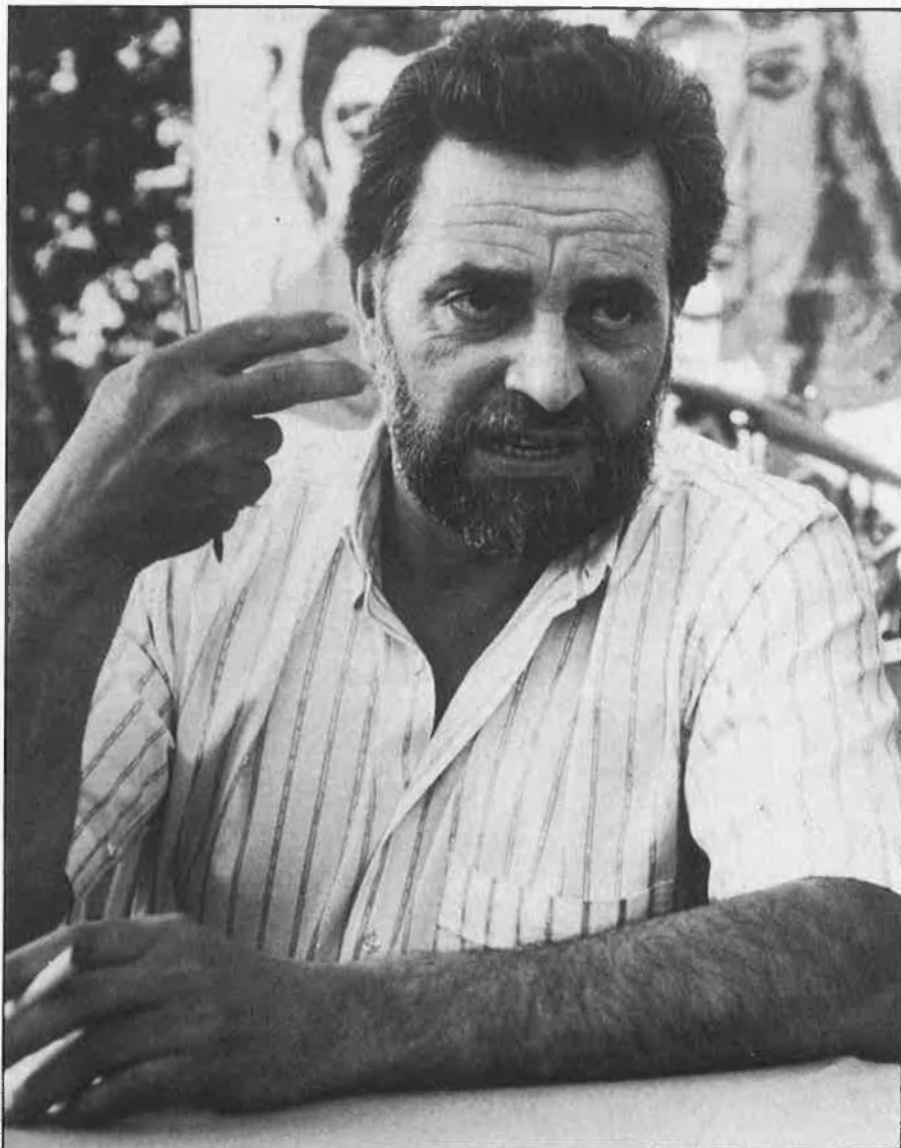
algunes quan vaig ser elegit alcalde de Còrdova de grups feixistes. La veritat és que em fa fàstic l'agressió feixista. No puc suportar la humiliació ni la tortura.

—*¿I com s'ho apanyava?*

—Les primeres vegades, fugint. Després em vaig veure forçat a dur una pistola que no he utilitzat mai.

—*¿No es considera un pacifista?*

—Jo sóc un amant de la pau i un pacifista. Ara, si pacifisme significa resignació a l'estil Gandhi, no, tot i que no rebutge el mètode de la no-violència. M'explique. En el moment que s'amenaça algú, jo veig la violència com una cosa extraïble, com un recurs. A vegades pense que una persona s'ha de tacar encara que li dolga. Heus ací el cas de Nicaragua. ¿Quina classe de pacifisme pot aplicar-s'hi quan estan agredint constantment als sandinistes? No podem quedar-nos encreuats de braços mentre els altres ens aixafen contra terra. □

«Esquerra Unida no ha estat entesa».